

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

Any 11 - núm. 37

patronat municipal
d'esports **Igualada**

c/ Carles Riba s/n

93 805 42 10 93 803 62 58

www.pmeigualada.cat

info@pmeigualada.cat

Ajuntament d'Igualada

1r Trimestre 2011

Foto portada:
Pujant una duna

Sumari

4-16
Marathon
des Sables

18-19
Records
entranyables del
primer campament
de la UEC

20-22
Retalls de la nostra
història (28)

El Club Excursionista Uecanoia no
comparteix necessàriament les
opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA
Tel./Fax 93 803 20 47
E-mail: uecanoia@uecanoia.net
www.uecanoia.net
Dipòsit legal: B-31.9344-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Editorial

Mirant endavant

Encara que amb un cert retard, arriba a les seves mans la revisa UECANOIA corresponent al primer trimestre del 2011.

Pel juny de l'any 2001, a l'editorial de presentació del primer número, fèiem avinent ... "que aquesta publicació no pretén assemblar-se a altres revistes d'alpinisme que presenten, quasi sempre, gestes extraordinàries il·lustrades amb fotografies espectaculars, d'indrets llunyans i poc coneguts que, amb una mica de sort, només uns quants afortunats podran arribar a conèixer". Al moment actual, deu anys després, aquell plantejament inicial creiem que el podem continuar tenint per vàlid.

És evident que si aquella idea s'ha pogut anar mantenint, amb més o menys encert, en els 37 números que portem publicats, ha sigut gràcies a que s'han rebut moltes col·laboracions desinteressades, i mai prou agràides, de gent de casa, principalment, i també de fora d'ella, que han permès oferir reportatges, articles i opinions que recullen vivències i realitzacions d'indubtable interès per a la majoria de sòcies i socis de la nostra entitat.

Tenim l'esperança i el convenciment que, de cara al futur, aquest mitjà de comunicació del qual gaudim periòdicament, continuarà endavant amb empena i il·lusió per anar-se consolidant i, a mesura de les possibilitats, anar millorant i ampliant el seu contingut.

Ara bé, per assolir aquest objectiu és imprescindible seguir comptant amb la col·laboració de tothom, molt en especial dels socis i amics que, estem segurs, poden aportar el relat i fotografies d'alguna realització notable o curiosa que hagin dut a terme o exposar les particularitats d'algun tema o matèria que pugui resultar d'interès per als lectors.

Tot és qüestió d'animar-se doncs i a escriure s'ha dit.

Omplint bidons sota l'ombra del control

Ben segur hi deu haver milers de motivacions diferents per impulsar algú a participar en proves extremes. Motivacions, per altra banda, segurament incomprensibles per la gran majoria de gent assenyada. En el meu cas, l'espurna que va començar a encendre la dèria per participar a la Marathon des Sables (en endavant MDS), va néixer una xafogosa nit d'estiu de fa 2 anys en el decurs d'una Núria-Queralt, tot caminant al costat del Fidel Martí de Banyoles. Ell hi havia participat un grapat de vegades i no va parar d'explicar-me mil i un detalls i anècdotes, desmitificant-ne la duresa real i encomanant-

me una mica la seva gran passió pel desert. Parlava mentre avançava amb ràpida i constant gambada que, per compensar-la i poder seguir al seu ritme, m'obligava a intercalar-hi algun trot. Vaig quedar de pedra quan em va dir que tenia 67 anys. Ningú ho hagués endevinat. El seu semblant i musculosos cames n'aparentaven molts menys.

L'atzar també hi juga un paper important en l'esdevenir de les coses. I així va ser que, en arribar a l'esperat dinar de Vallgorguina en la Marxassa d'Octubre de l'any passat,

Vista aèria de la sortida

vaig trobar-hi la Dolors Puig que arrossegava encara una lesió de la Matagalls i ajudava a l'avituallament. *"Ei tio, que m'he apuntat a la Sables!"* em surt eufòrica. *"Què s'ha de fer? jo també hi vull anar!"* vaig reaccionar ràpidament, tot reencenent l'espurna adormida però latent. El bon saber fer de la Dolo per contactar amb els de "NoLimit" (que gestionen les inscripcions a la MDS per Espanya, Portugal i Sudamèrica), i la casualitat de que hi havia hagut una cancel·lació de darrera hora, van possibilitar la meua inclusió de rebot a la cursa el darrer dia possible.

La MDS és una cursa que es desenvolupa en el Sahara sudmarroquí en 6 etapes, durant 7 dies, i en règim d'autosuficiència alimentària. És a dir, amb tot l'equip i el menjar a sobre. Però calia saber-ne més, i en trucada telefònica, el Fidel em va convidar a assistir a una xerrada a finals de Novembre a la botiga "Intemperie" de Barcelona, on els ponents serien el Josep Ajram i ell mateix. Van parlar de material obligatori, voluntari, pels bivacs, roba, menjars, etc.

Resumint, tot és qüestió de fer eleccions entre materials i pes, essent el pes mínim de motxilla (sense aigua) de 6,5 kg i el màxim de 15 kg.

El Josep i el Fidel: dues formes diferents de veure la cursa. Mentre el mediàtic Josep s'entrenava per fer-la corrents i estar al capdavant, el Fidel, amb el seu to "campetxano" i simpàtic, argumentava que malgrat ell no corria mai, tampoc s'aturava mai, ni als controls, i al final superava en la classificació a molts que corrien. Aconsellava entrenaments amb motxilla que fossin avorrits. Ell personalment s'entrenava giravoltant molts cops el llac de Banyoles. En el que si coincidien ambdós era en dos punts clau necessaris per l'èxit a la MDS: Una forta motivació i determinació mental de ferro per superar dificultats i una atenció primordial als peus per saber tractar i conviure amb les butllofes que, gairebé segur, apareixen sempre.

A mi, motivació no em faltava quan a finals de Gener, a dos mesos vista de la cursa, i en l'època

El Patrick Bauer damunt del Land Rover fent el briefing.

que iniciava un entrenament seriós, vaig tenir la dissort de patir un accident domèstic que m'afectà el menisc intern del genoll esquerre. El diagnòstic del traumatòleg era contundent: calmans i repòs absolut d'activitat física durant sis setmanes per veure l'evolució de la lesió. Cas de no evolucionar satisfactòriament no es descartava l'artroscòpia. Desesperant! No hi havia volta enrere, ni en la lesió ni en l'anul·lació i recuperació del cost d'inscripció a la MDS.

Amb el pas dels dies, a mesura que anava paint la meua situació, la desesperació era més resignada. *"Tranquil Jordi, hi ha coses molt pitjors"* em confortava. Les esperances eren mínimes però seguia confiant en els tractaments de la Laura, la meua "físio". Feia tot el possible per accelerar la recuperació. Crec que en alguna mesura semblava com si el problema el fes una mica seu i intentava animar-me. Les sis setmanes van passar i ja em sentia molt més estable caminant, però d'aquí a entrenar amb motxilla, hi havia un món. Malgrat tot s'havia de provar.

Ja havia decidit que el dissabte 20 Març aniria a trepitjar sorra a la platja de Vilanova i la Geltrú per veure sensacions, quan el dijous 18 rebo un email del Nil Bohigas de Nolimit, encapçalat *FIDEL: 'Aquesta nit ens ha abandonat un gran amic i company inseparable de la Marathon des Sables. La Família del Fidel ens acaba de donar la notícia que Fidel ha mort aquesta nit d'un atac al cor. Ahir mateix Fidel ens explicava que acabava de donar les més de 30 voltes al*

llac de Banyoles per a completar 200 km que cada any feia unes setmanes abans de la cita a la MDS. Es trobava molt animat com sempre i especialment perquè aquesta era la seva 10a participació....'

Un cop molt dur. No vaig fer res més de bo durant la resta del dia. No em podia treure del cap la imatge del Fidel. Em sentia una mica orfe. Només em consolava recordar que aquesta era la fi que ell sempre havia desitjat. L'aterrava la idea d'envellir postrat en un llit amb alguna malaltia degenerativa.

Ben d'hora pel matí de dissabte caminava d'esma per la platja, sedat pel so somort de les encalmades onades i hipnotitzat pel llampurneig de les aigües reflectint els rajos d'un sol molt horitzontal encara. De sobte despertava recordant que havia vingut a entrenar i accelerava la pesada marxa sobre la sorra fins que el genoll avisava: *"o afluixes o ho tindràs molt pitjor"*. Quan passava pel costat de l'escultura de l'imponent brau que domina la línia de costa de la platja de Ribes Rojes, em ressonaven les paraules de l'Antonio Martínez de Vilanova del Camí, que havia fet la MDS l'any 2008 i que enguany havia cancel·lat la seva participació precisament per problemes de genoll: *"A la Sables no s'hi pot anar si no estàs com un toro"*. Amb la mirada perduda en el blau horitzó, finalment la decisió estava presa: No estava com un toro, potser ni tan sols com una ovella, (més aviat com una cabra) però aniria a la MDS encara que hagués d'abandonar a la 1a etapa. Podia més el desig de viure l'ambient i els paisatges que van enamorar el Fidel durant tants anys que la protesta del meu genoll i el meu pessim estat de forma.

El dimarts següent encara arrossegava molèsties al genoll per sobrecàrrega. Així que sense atrevir-me a més entrenaments per no forçar-lo més, el Divendres Sant 2 d'Abril a les 5 del matí ja era a l'aeroport del Prat. Coincideixo amb els germans Bohigas de "NoLimit", em retrobo amb la Carme Bonada de Canovelles, i conec la Montse Conesa de Figueres i el Toni

Amb poc estil, però corrent per la sorra

Homs de Teià de l'equip "Intemperie". També em presenten a la Covadonga (la "Cova"), fotògrafa i responsable gràfica de la MDS pels participants d'aquí, i el seu company Olivier, del staff directiu de la MDS, i co-organitzador amb "NoLimit". Tots agafàvem el mateix avió de les 7 amb destinació Madrid. Barajas era el lloc de concentració del grup de poc més de 100 persones procedents de tot Espanya, Portugal i Amèrica del Sud inscrites a la MDS d'enguany. Allí ens trobem amb la Dolo i el seu equip de Granollers que havien vingut en un altre vol. Tothom està molt animat. Hi ha molt nivell. Imposa una mica formar part del mateix grup que llegendes vives de les curses de resistència com la Mònica Aguilera, l'Aurelio Olivar i altres.

Passats els pertinents i estrictes controls de seguretat, ens enlairem amb el vol charter d'una companyia àrab que ens durà fins a **Er-Rachidia**, ja en ple desert sudmarroquí. L'aeroport, o millor dir-ne aeròdrom?, d'**Er-Rachidia** és d'una sola pista i el nostre avió l'únic de la zona. Quin contrast amb el Prat o

Barajas!. Haviem sortit a les 12:20 i en un vol de 2 hores, també arribàvem a les 12:20, però a l'hora local del Marroc, 2 hores menys que aquí. Dominava el paisatge la gran serralada de l'Atlas al nord, amb els seus cims encara ben decorats amb neu. Mentre aterràvem em venien al cap imatges de *"Memòries d'Àfrica"*.

Passats els controls duaners pugem a dos autocars que ens duren més al sud fins al campament del desert. Hi ha bons ànims i ambient expectant dins l'autocar. La carretera és molt estreta i plena de "bumps". La conducció temerària. Enmig de la desolació del paisatge, de tan en tan apareixien petits nuclis amb construccions de tova (fang i palla), algunes mig enderrocades. Durant el trajecte ens lliuren una bossa-picnic que serà el nostre dinar del dia i també, el que cada any és el secret més ben guardat del Sr. Patrick Bauer, alma mater i director de la MDS: el "road book". És el llibre de ruta amb tots els detalls de la cursa, recorregut, quilometratge, distribució de les etapes, controls intermedis i altres detalls d'importància. Per

celebrar aquesta 25ª edició havien allargat el quilometratge fins als 250km, distribuint-los en 6 etapes així: 1^a 29km, 2^a 35,5km, 3^a 40km, 4^a 82,2km, 5^a 42,2km, 6^a 21,1km.

Després de més de 2 hores, els autocars es detenen al marge de la carretera i, en lloc de campament, el que ens espera són camions de l'exèrcit. Mentre esperem el nostre torn per pujar a les caixes, comencem a notar de que va el sol saharià. Tinc por de flexionar amb massa força el meu genoll i algú de darrera m'empeny per ajudar a enfil·lar-me damunt la caixa del camió. És un americà de Texas. Quan som dalt li faig broma dient que per ell no deu ser un canvi de climatologia tant dràstic. Amuntegats enmig de motxilles i maletes tinc la sensació de ser bestiar que duen a l'escorxador. Sort que el trajecte per una esplanada de terra i pedra negra no és massa llarg, però si el suficient per quedar ben masegats i recoberts amb una bona capa de pols al damunt. Algú dels veterans xuleja: *"pero ¿a dónde creiais que ibais?, jesto es Sables amigos!"*.

La veritat és que impressiona veure el campament per primer cop. En un costat les tendes saharianes (tancades) de l'organització per allotjar les més de 500 persones entre voluntaris i membres del staff, incloent-hi un equip mèdic de més de 50 metges. En l'altre, les nostres 130 haimes o tendes nòmades berbers. Tenen forma quadrangular amb una gruixuda i rústega lona negra suportada per dues grans estaques centrals creuades i fixada al terra amb clavilles de ferro. Queden tancades per dos costats i obertes per davant i darrera per on l'aire circula lliurement. En el terra, fent de catifes i amagant desnivells i pedregam, hi situen dues simples i polsegoses mantes de colors vermellorsos. Cada haima ha d'allotjar 8 persones i, per facilitar que cadascú localitzi casa seva, les numeren i munten en dues fileres formant un grandió cercle gairebé perfecte.

Estava atabalat enmig del batibull que es muntava al voltant del campament per saber a quina haima finalment cadascú anava a

parar (i que un cop assignada ja no es podria canviar durant tota la cursa), quan al meu rescat va venir la fada bona Dolo. La seva haima ja estava completa amb el seu equip de sis persones "L'aire de Granollers", més dues persones més, però m'havia buscat lloc a la haima de l'equip "Adeaventura.com" que només eren quatre, i dels qual en formava part la Carme Bonada. La resta ens presentem: el Jordi Abad de Barcelona, gerent de l'agència de viatges "Adeaventura" que donava el nom a l'equip i que ja havia participat en alguna edició anterior de la MDS. El Josep Rovira, també de Barcelona i veterà ja en la seva 3a participació. I el Jordi Armengol de St. Pere de Ribes, neòfit com la Carme i jo. Tot seguit s'afegeixen a la haima tres valencians, l'Andrés Pons de Paterna i la parella formada pel Javier Palop d'Aldaia i la Violeta Tatay de València. Cap d'ells tampoc iniciat en la doctrina de la MDS. A partir d'ara serem com una família i la haima núm. 50 casa nostra pels propers dies.

Després del sopar a càrrec del catering de l'organització, s'imposava el descans. Des que m'havia llevat a les 3:30 de la matinada, el dia havia sigut molt llarg i mogut. I aquí, tot i que a les 7 de la tarda ja era ben fosc, el sarau per l'excitació de la gent, amb cridòria, rialles i frontals que s'encenien i apagaven, va durar fins gairebé les 11. Per fi es va fer el silenci, no feia vent, la temperatura era agradable i, des del meu sac en un extrem de la haima, m'extasiava en la contemplació d'un meravellós cel estelat. Des d'algun d'aquells estels ens devia observar el Fidel. Finalment les parpelles, vençudes pel cansament, se'm van tancar.

Ens vam llevar tots ben quadrats. Falta de costum de dormir al terra. Era dissabte 3 d'Abril, jornada de verificacions tècniques, amb els àpats encara servits per l'organització. Tothom s'afanyava a fer els darrers retocs al contingut de les seves motxilles. A veure que es podia suprimir o com entaforar-ho tot en un espai tant reduït. El que sobrès, cap a la maleta per lliurar a l'organització i que no tornàrem a veure fins al final de cursa a l'hotel de **Ouarzazate**

La Mònica corrent destacada

una setmana després. Al control de materials, lliurem la maleta i el certificat mèdic amb l'electro, estesos obligatòriament durant el darrer mes, i que els metges examinen amb interès. Ens lliuren el xip de control de pas i dos dorsals que haurem de dur ben visibles al davant i sobre la motxilla al darrera. També, la tarja de control d'aigua i una altra per anotar les visites mèdiques, una bosseta amb 120 pastilles de sal i una voluminosa i pesada bengala per acabar d'aixafar les sofertes motxilles i les nostres esquenes.

En el mateix control ens trobem amb els de *RaceTracker* de Barcelona. Han adaptat la tecnologia GPS en un aparell que via satèl·lit emet la seva posició, podent visualitzar-se de forma instantània en un web online i permetent el seguiment d'un corredor en temps real de cursa, tant per part de familiars i seguidors com per l'organització. És una prova pilot que s'enceta enguany a la MDS i jo sóc uns dels aprox. 150 corredors que porten el racetracker. Malgrat el cost extra i els 150 grams addicionals,

he demanat l'aparell pels dubtes que em genera el meu genoll i com a seguretat per una localització ràpida, cas de quedar-me travat en algun punt enmig del desert. Ho trobo bastant més efectiu i precís que llançar la bengala.

Cap al tard, al centre del cercle de haimes, el Sr. Patrick Bauer, enfilat damunt d'un jeep ens dóna la benvinguda oficial i quatre detalls de la cursa. Ens diu que enguany ja som més de 1.000 corredors que provenim de 43 països diferents, i que tota l'organització, metges i voluntaris faran el màxim per a que tots puguem assolir el nostre repte: alguns competir pels primers llocs i la gran majoria simplement acabar. També té l'emotiu detall de dedicar un record pel Fidel, tot repetint el crit de guerra que ell va fer arxifamós a la MDS: *"Que se jodaan!!!"*

El neguit per l'inici de la gran cursa a l'endemà no m'ha deixat descansar la nit de forma seguida i, quan em trobava en el son més dolç, una cridòria em fa obrir els ulls de cop. Són els despertadors berbers qui, entrant corrents dins

el cercle de haimes i al crit de “iala! iala! iala! iala!!!!”, es dirigeixen a l’atzar a qualsevol haima i comencen a desmantellar-la a tota pastilla, sense atendre a cap raó ni protesta dels qui rauen a sota. Segueixen les haimes veïnes, de manera que, depenent del capritx de la direcció que prenen aquests senyors, pots despertar al ras d’una forma més o menys brusca. Són les 5:40 i no deu fer gaire que ha començat a clarejar. Al meu costat, mig adormit encara, es queixa l’Andrés de Paterna: “*Xiquet, però com és possible que ens aixequin tant d’hora si no eixim fins a les 9:00?*”. Els veterans li responen que han d’anar ràpid a desmuntar per traslladar tot el campament i tenir-lo altra cop muntat al lloc d’arribada d’etapa. Encara sort que avui han començat per un altre sector de haimes i tenim temps per mandrejar una mica dins del sac. Les càmeres de TV, gairebé sempre presents, ja corren per captar les primeres imatges noticiables del dia. Això, la veritat, m’hi sobra.

I des d’ara mateix comença l’autosuficiència. Recollim l’aigua obligatòria i ens ho marquen a la tarja de control. Amb aigua freda, em preparo el primer sobre liofilitzat de cereals amb xocolata. Ens anem disfressant: vestimenta expressa, pulsòmetre, dorsals, polaines ben enganxades al velcro de la sabatilla; cinta lligada al turmell que integra el xip de control de pas; ulleres de sol d’aviador amb adaptació facial d’espuma per protecció davant tempestes de sorra; gorra amb afegit de roba fins al clatell i, com no, el buff. (A la neu, a la sorra, a la muntanya o al desert, la igualadina “Buff” és a tot arreu). Si queda alguna part de dermis visible: factor de protecció 50. A mesura que avancen els preparatius es pot palpar a l’ambient el nivell d’excitació creixent. Els qui en portem, engeguem el *racetracker*. Finalment ens carreguem les feixugues motxilles que ens envolten per darrera i davant. A banda del pes del material, uns 10 kg, tinc bidons que en determinats moments puc portar omplerts fins amb 3 litres de líquid, entre aigua, isostar i recuperation. Arriba el moment. Tots plegats, els de la haima, ens afegim al ramat que amb l’aire transcendent de les grans ocasions, s’adreça a la línia de sortida. Ara sí que això ja

va de debò. Penso en el meu genoll i li demano que em deixi arribar ben lluny.

Etap 1 : Irhs / Khermou – 29 km

Les càmeres de fotos dels corredors no paren per immortalitzar el moment. En som 1.013 a la sortida. El parament de la sortida fa patxoca amb dues teteres inflables gegants de color platejat a banda i banda de la pancarta de sortida. Les teteres representen la casa de tes “Sultan”, l’actual patrocinador principal de la MDS. El Sr. Patrick ja torna a ser damunt d’un jeep, micròfon en mà, per donar les darreres instruccions. Insisteix en que no oblidem de beure sovint i prendre una pastilla de sal cada mitja hora per evitar deshidratacions. Després segueix el ritual, que serà diari, de felicitar els qui aquell dia fan anys, fent-nos corejar el “*Happy birthday to you*”, per tot seguit, com “il faut” a les grans curses, canviar al “*Highway to hell*” d’ACDC en els moments previs a la sortida.

El nivell d’adrenalina s’enfila. Ens acomiadem de la resta de companys de haima fins a l’arribada, i amb l’Andrés ens disposem a agafar-nos-ho amb calma. Finalment tots els neguits, il·lusions, pors i esperances es desfermen i amb crits d’alliberament, qui més, qui menys, tothom arrenca corrents. Malgrat les pesades motxilles. Direcció sud. Amb el sorollós helicòpter blau fent diverses passades de través per facilitar la filmació des de l’aire. Al terra, també n’hi ha uns quants d’operadors de càmeres de TV, amb qui has d’anar en compte per no ensopegar-hi.

Passada l’eufòria de la sortida, l’Andrés i jo parem de córrer i seguim caminant mentre ens segueixen avançant gent per tots costats. Anem per una gran esplanada amb molta pedra negra. Si aixequem la vista podem comprovar a la llunyania per on va ja la capçalera de cursa i tot el reguitzell de corredors que segueix. Tot és tan pla al desert que això serà una constant en molts trams inicials de cursa de cada dia. La direcció està molt ben senyalitzada amb marques de

Encenent foc per escalfar el sopar

pintura vermella i cartells grocs, però només cal seguir la corrua de gent. Més endavant entrem en una zona menys planera però amb canvis molt suaus de desnivell, alternant trossos amb pedra negra amb zones d’herbam i petits arbusts secs. Aquí ja anem marxant en filera. L’Andrés porta bona marxa i jo el segueixo. Ens anem recordant de beure i prendre les pastilles de sal. Estic molt pendent del meu genoll, potser massa. La gambada és exigent i el genoll ja m’ha fet un parell d’avisos. Cada cop que ho fa, afluixo una mica, per tot seguit recuperar la meua posició amb un petit trot. “*Almenys que em deixi acabar el dia*”, prego.

No falta gaire pel primer control quan, pel camí, ens vénen a saludar nens de **Mekta Sfa**, un poblet que no veiem però deu ser a prop. Ens demanen “*cadeaus*” o “*bonbons*”. Contrasta la seva vestimenta amb el nostre equipament “supertècnic”. És per reflexionar-hi. Ens trobem amb un riu (el Rheris). No és un gran riu pels nostres standards però hi deu baixar més cabdal del l’habitual atès que l’aigua sobrepassa l’alçada del baix pont per on hem de creuar-lo. Encara sort que sobre el pont hi han posat pedres ben situades per anar fent saltironets d’una a l’altra evitant enfonsar els peus. Arribem al control i, com serà en tots, només ens donen aigua i ens ho marquen a la tarja de pas. Com trobo a faltar els luxes dels avituallaments d’aquí! D’aliment sòlid durant l’esforç de cursa, vaig combinant barretes energètiques de diversos gustos a intervals de 75 minuts. De nou en marxa, l’Andrés va afluixant. Nota molèsties en un genoll i se sent cansat. Cap al km.19 arribem

a l’únic repte muntanyós del dia: una curta però forta pujada. L’Andrés ha d’anar fent pauses i jo el vaig esperant. Quan som dalt, s’asseu, diu voler reposar una bona estona i m’ordena que segueixi. Dubto de fer-li cas, però accedeixo en observar que queda acompanyat per altres corredors que com ell, motxilles al terra, també han triat la mateixa opció. “*D’acord, d’aquí una estona ens retrobem a la haima!*” m’acomio i reprenc la cursa.

La baixada ens porta cap una bona extensió de dunes baixes que segueixen fins més enllà del segon control al km 22. Fa calor, però no la que se suposa al desert. El sol segueix bastant camuflat sota una lleugera capa de núvols i corre aire. Diria que estem de sort. Hi deu haver algun àngel que ens té una mica de compassió per ser el primer dia d’adaptació. Després d’un lleuger canvi de rasant ja tinc contacte visual amb el nou campament. No m’emociono en excés conscient de que encara és lluny. El Fidel ja m’havia advertit que al desert l’efecte òptic de les distàncies enganya molt. I és cert. Com ha costat que les minúscules teteres anessin agafant la seva mida gegantina! Després de més de 5 hores d’esforç, per fi creuo l’arc d’arribada. El marroquí Mohamad Ahansal ha trigat 2:11 hores! i, en dones, la catalana Mònica Aguilera ja és la sorprenent líder. Els de “Sultan” ofereixen te als qui van arribant. Llàstima que no m’agradi el te! Ja podria haver patrocinat la MDS alguna marca de cervesa! Però estic content, més ben dit, estic molt content i sorprès de com he arribat al final de la primera: Tot i el tram de sorra, he fet els darrers 10 km a un ritme sostingut i sense tornar a tenir notícies del genoll esquerre!

Només arribar i com a premi del dia, l’organització, per si la pallissa no fos suficient, t’acaba de carregar amb 3 ampolles de litre i mig. És l’aigua assignada per la resta del dia per beure, cuinar i higiene personal. I així, tot fent equilibris amb les ampolles, encara et queda un bon tros de camí fins a la haima. Però, quin plaer arribar-hi, saludar els companys, descarregar i estirar-se sota la lona! Ja hi són

A la nostra haima 50 després de la 1a etapa

tots menys l'Andrés. Arriba una horeta més tard. Se li ha fet dur i, la darrera esplanada fins a meta, inacabable. Els veterans comenten que déu n'hi do la duresa per ser la primera etapa. I per a què pot servir la resta del dia? Doncs, per anar a fer cua per enviar un email o trucar via satèl·lit; per passar per l'infermeria si hi ha cap problema (bàsicament peus i deshidratacions), per prendre una "dutxa" esmerçant part de l'aigua assignada; per "rentar" alguna peça de roba per llevar-li la sal; per reparacions d'urgència dels peus (manualitats amb butllofes, agulla i fil, iode, gasses); i sobretot, per recuperar-se físicament i mental. Hi ajuda molt, després de tanta barreta, encendre el foc per preparar un bon liofilitzat calent i alguna sopa de sobre, tot xerrant distesament amb els companys de haima sobre vivències del dia i expectatives per l'endemà. Avui, cap a les 8 del vespre, una hora després d'esvaïr-se els darrers raigs de llum, ja es fa el silenci al campament. Quina diferència! I com espero aquesta hora quieta per tornar a embadalir-me contemplant l'hipnòtic cel estelat!

Etap 2 : Khermou / Jebel el Otfal – 35,5 km

Vers les 5 de la matinada, una urgència interior em desperta. Haig d'anar a "enviar un fax": eufemisme humorístic de moda a la nostra haima per expressar certa necessitat d'evacuació fisiològica consistent. M'abrigo amb el "gore", més pel canvi tèrmic en sortir de l'escalfor del sac que per la temperatura

exterior. Aquesta matinada no ha refrescat tant com les dues precedents, umm! mal senyal pel dia que comença?. Tot i que, situades a uns 50 m resseguint un cercle exterior al de les haimes i distribuïdes de forma regular, l'organització instal·la les oficines per "enviar faxes" d'una forma més confidencial, prefereixo anar més enllà sota el grandios marc d'un desert a punt de trenc d'alba i amb un cel encara ple a vessar d'estels. Toco fusta però estic de sort de no haver enganxat les temudes diarrees d'aclimatació a l'ambient i canvi dràstic en el règim de menjars. Els "fortasecs" per tallar-les estan a l'ordre del dia. També ho estan els "ibuprofens" preventius ?? que no crec que siguin una bona idea, almenys en el meu cas i pensant en el meu genoll: vull ser plenament conscient dels signes de dolor que em pugui enviar per tal de poder evitar mals majors. De moment res. He descansat bé i no sento més "agulletes" al voltant del genoll esquerre de les que tinc al dret, però encara no m'ho acabo de creure i no deixo que les meves il·lusions es disparin massa enllà. Veure'm que passa avui amb l'etapa de dura muntanya que, segons el "road book", ens espera.

Torno al silenci del campament només trencat per algun ronc sorollós. No queda gaire per diana, però no puc evitar de ficar-me de nou dins del sac i gaudir amb ulls ben oberts de l'espectacle del canvi gradual de llums. Les nocturnes es van apagant donat pas a unes diürnes dèbils encara. Als crits de "*iala! iala! iala! iala! !!!*" tot es torna a repetir com en la pel·lícula "*el Dia de la Marmota*": Protestes d'alguns, i altres que no s'immuten i segueixen recargolats dins dels sacs al ras. Alguns que mandrosament comencen a endreçar sac, màrfegues i estris, i altres que ja remenen algun potent preparat proteïníc. Alguns que encara circulen amb el "mono blanc de pintor" (vestimenta lleugera i de confort, alternativa a la de cursa, i que he conegut a la MDS), i altres que ja s'han disfressat fins al punt de poder-los reconèixer només a partir d'algun tret del seu equipament o pel dorsal on també hi figura el nom. I entremig, les càmeres filmadores

L'helicòpter seguint la corrua de corredors

sempre a l'aguait. Al final però, el campament net i polit (ens deixen les bosses per deixalles fins que no marxem) i tothom ben carregat i amb ànims renovats direcció línia de sortida. Avui a les 08:30.

Com li agrada al Sr. Patrick això d'enfilar-se al sostre dels jeeps i juntament amb la traductora d'anglès fer el briefing de cada matí! Diria que se sent una mica déu al contemplar la seva obra i amb els feligresos escoltant-lo o cantant el "*happy birthday*" pels aniversaris del dia. Ens comunica, molt satisfet, que entre els primers classificats de la cursa, tant en homes com en dones, hi ha una gran proporció de nacionalitats diferents, ens adverteix de la duresa de l'etapa del dia i de la previsió de temperatures més elevades que les d'ahir, ens demana un pensament pels 5 corredors que ahir van haver d'abandonar, i ens acomiada amb un arreuveure a tots sans i estalvis al nou campament. "*Highway to hell*" i.... sortida, gent corrent esperitada, càmeres filmant i helicòpter fent les passades de rigor. Amb l'Andrés xoquem mans

i ens separem. Cadascú al seu ritme i ja ens retrobarem segons circumstàncies de cursa o a la haima.

Terreny pla amb pedra negra en els primers kms. Com ahir, m'avança trotant a bon ritme una parella. No seria res remarcable si no expliqués que van enllaçats de les mans amb una corda, i al darrera les motxilles hi duen dos cartells amb lletres grosses: "*guide*" resa al d'ell, "*non voyante*" al d'ella. Té molt mèrit. I no és l'únic cas de persona cega que corre en aquesta edició de la MDS. Aviat ens trobem les primeres rampes: el **jebel Amessoui**, la paraula "jebel" en àrab significat muntanya o pas muntanyós. Es tracta d'un parell de passos, pujar, baixar, pujar, baixar, que no només qualificaré de fàcils si no que hi afegiré que les meves cames ho agraïen molt després de tanta planura. La ruta continua per una plana, llarga, àrida però bonica vall pedregosa flanquejada per muntanyes fins arribar al control 1, situat en una zona de garrofers que sorprèn. Recordo els consells del Fidel i no m'aturo mai als controls. Només

el temps just per agafar l'aigua reglamentària i reomplir tots els bidons afegint les sals adients. El cel, que s'havia mig encapotat a la sortida de cursa, és ara ben blau i el sol comença a picar. Em protegeixo amb el buff, que tret del nas, ja em cobreix tota la cara. Sortint del control la filera de marxadors ja trenquem decididament vers la carena muntanyosa que tenim a la dreta, el **jebel Hered Asfer**.

Entre la pujada al jebel, dominant tot el panorama de la vall d'on veníem, i els continus pujar i baixar carenejant per les crestes del **Hered Asfer**, van ser uns 4 km de fantàstiques vistes saharianes que, a manca de càmera com feia la majoria, vaig gravar amb la retina i guardo gelosament emmagatzemades en un raonament preferent de la memòria. A més en l'alçària, l'aire ha bufat força, alleugerint molt la sensació de calor. El camí inicia el descens vers l'altra vall i em sobta la lentitud exasperant de la gent amb qui coincideixo en la fila índia de baixada per un corriol. Potser encara baixen extasiats pels paisatges contemplats? El cert és que no aguanto més i, sense pensar en el genoll, ni posar intermitents, em llanço fora pista. Jo que, pels standards de baixadors muntanyencs de casa nostra, em considero un poruc, em trobo ara en baixada lliure i esbojarrada avançant tortugues, saltant avall va per marges de pedra negra. No ho he pogut evitar, però quan sóc baix em renyo internament: *"Jordi, ets un inconscient! Fa quatre dies arrossegaves la pota com una ànima en pena i ara ja tornes a fer bestieses. No temptis tant la teva sort!"* Però el cert és que avui en cap moment he notat res en el genoll. Serà pels aires del desert? O que algú diví ha escoltat els meus precis? O que després de dos mesos, i les sessions de fisioteràpia de la Laura, just ara ja tocava la curació en sec?

Després de fitxar al control 2, seguim per la vall i, més al sud que ahir, ens tornem a trobar el riu **Rheris**. Avui cal fer més equilibris entre les pedres per creuar-lo i més d'un es refresca algun peu sense voler. A partir d'aquí comença una interminable planura. Em trobo en un grup de 3 marxadors anglesos i una polonesa.

Porten un ritme que m'exigeix però no m'ofega. Ningú parla. La calor va aixafant. Em limito a seguir mimèticament les passes del darrer sense gosar aixecar el cap. Quan ho faig, ja és bastant evident que anem de pet cap a una muralla, barreja de muntanya i duna colossal. Miro a esquerra i dreta de la muralla i només veig més muralla. Al capdamunt em sembla percebre un petit moviment de formiguetes que confirma els meus temors. No veig gens clar la via per on s'hi deu haver de pujar. La duna? La pedra? Assenyalo interrogativament vers el cim i un dels anglesos fa un moviment d'assentiment resignat amb el cap. Sense més comentaris arribem al control 3, km 29, al peu de la muralla. La calor m'està matant. Per un moment penso que podria abandonar aquí mateix, però honestament ara ja no tindria ni l'excusa del genoll. Fins aquí havia passat només amb barretes, però ara veig del tot necessari prendre el supergel energètic que m'ha donat la Carme. És de gust de maduixa i, acompanyat de molta aigua, que bé entra! I així començo l'aproximació al temut gegant **jebel El Otfal**, 25% de pendent mitjà segons ja anunciava el "road book".

La inclinació del pendent augmenta a mesura que s'avança, la temperatura també. Anem per un corriol de pedra i sorra. La duna gegant comença més amunt i ens queda una mica a l'esquerra. Alenteixo la progressió, costa respirar, un passo dopo l'altre. No ha passat ni 10 minuts del control quan, des d'un punt a mitja ascensió, un crit demana assistència. Els marxadors per dalt i per baix del punt s'hi van fent ressò en cadena i repeteixen el crit com un eco en la seva direcció. Es dispara una bengala. Miro amunt i m'aturo igual que tothom. No sé si vull continuar o tornar al control. L'atmosfera és asfixiant. Segueixo encara més lentament i paro sovint per recuperar l'alè. Miró el pulsòmetre: esgarrija veure les pulsacions i el que tarden a baixar quan t'atures. Observo els qui em van acompanyant en la pujada: les expressions d'esgotament en els rostres són tot un poema. Arribo a la zona intermèdia d'on suposava havia sortit la bengala. No veig res anormal. Les

La haima 49 amb la bandera dels nets del Fidel

assistències deuen estar socorrent el marxador en algun lloc proper, però fora la via de pas. Aquí, el camí pren direcció esquerra cap a la duna, potser suavitzant el desnivell, però per sorra tova. La petjada s'enfonsa i la sensació és la d'avançar dos passos i recular-ne un. Quan ja som a tocar de la duna, la flanquegem enfilant-nos amunt per roques en fila resignada. En algun pas les mans també són de gran ajut. Passo pel costat d'un company que creia recuperant l'alè assegut al marge quan, amb un fil de veu, em diu no trobar-se gens bé. Pel dorsal veig que es diu Oscar. El tranquil·litxo. Una mica més amunt veig algú amb l'armilla de l'organització que, al primer crit, baixa ràpid. Estem de sort. És una metgessa carregada amb la bossa de primers auxilis. No cal massa traducció del que explica l'Òscar. De seguida entén que és un cas de deshidratació. Li dona una pastilla i li endolla sèrum. Amb això i després de vomitar una gran quantitat de líquid, el xicot sembla anar-se refent. M'hi quedo a fer-li costat una estona més. *"Oye, tu sigue, por favor, que ya me encuentro mejor y además estoy en buenas manos"* em diu amb millor to de veu. *"Ok, animo!"*, el deixo amb la metgessa i em torno a intercalar enmig de la processó de marxadors esgotats que segueix pujant. El llarg interval m'ha anat bé. Respiro millor i pujo amb més força. Cavil·lo com, tot i el guia, s'ho deuen fer els cecs per grimpar per aquestes parets. Cap al final de l'ascensió, una corda fixada a la paret dona més seguretat en uns passos molt aeris damunt la duna. El cim és com una alliberació ple de gent intentant

refer-se. Almenys allí hi corre un bri d'aire. No m'aturo, ni per contemplar les vistes. No estic en l'humor per apreciar-les amb justícia.

El descens per l'altre costat no desmereix en duresa. No té el pendent pronunciat de l'ascensió, però baixem encaixonats per una canal esquivant pedregam petit i gran, i amb la horrible sensació de que ens estant apujant la temperatura del forn per moments. Tinc les mans amb els dits molt embotornats. Cap intenció d'orinar malgrat les moltes hores que porto ingerint líquid. No m'he oblidat de menjar i segueixo bevent aigua però no prendre cap més pastilla de sal. Accelero el que puc per les ganes que tinc de sortir del maleït congost. Per fi sóc baix trepitjant altre cop per un pla de pedra negra, al qual segueix un tram de dunes altes. És la cirereta del dia. Duna amunt: trenta passets i duna avall: tres gambades. Altra duna amunt i duna avall, i duna amunt i duna avall, i ... ja tinc el campament a tocar. Abans encara em trobo metges atenent un marxador endollat al sèrum i ben allargassat protegit del sol sota l'ombra del jeep. Quin dia de contrastos tan marcats entre bellesa i duresa!

Carregat amb les ampolles d'aigua de rigor em deixo desplomar dins la haima. Més de 7 hores amb la motxilla al damunt i ara no em queda esma ni per despenjar-la de l'esquena. La Carme, el Jordi Armengol, el Josep i la sorprenent Violeta, ja són estirats a la haima. Poc després arriba el Jordi Amat i més tard el Javier, parella de la Violeta. L'únic tema és l'extrema duresa de l'etapa i la gent deshidratada que cadascú s'ha anat trobant. Algú parla de que en algun moment s'han superat els 53° i de que, en el plantejament d'etapa, el Sr. Patrick s'ha passat tres pobles. Els veterans, incloent el propi Josef Ajram, reconeixen que és l'etapa més dura que recorden. Però quan arriba la Dolo tot canvia. Carregada amb les ampolles, i amb una "big smile a la face", primer passa per la nostra haima. *"Ei compis! Quina xulada d'etapa! Quines muntanyes i quins paisatges! Que ho heu vist? I les dunes finals? He disfrutat tant!"*. És ella: La Dolo en estat pur. Té raó.

L'equip Adeventura al complet

Josep diu que personalitza l'autèntic esperit de lluita d'aquesta cursa. És el nostre heroi.

Quan aconseguixo reunir les forces per aixecar-me, m'acosto a la tenda del telèfon via satèl·lit i, encomanat de l'optimisme de la Dolo, explico a la family que estic fent bronzo, tot és fantàstic i del genoll ... quin genoll?? És dilluns de Pasqua i a la sobretaula del dinar familiar només hi falto jo. M'entra una sobtada llampegada d'enyorança. M'influeix, potser, la percepció d'haver vist els meus límits massa de prop. De tornada a la haima ja ens han repartit els mails rebuts. Tots de suport i ànims. La il·lusió de rebre'ls cada dia ens fa compartir alguns d'ells amb veu alta per la resta de la haima. Després toca preparar el dinar-berenar-sopar i descansar. No hi ha temps per perdre. El necessitem tot i més per una recuperació ràpida. Avui, no tinc consciència de la transició dia-nit. A mi se m'ha fet fosc abans.

L'etapa ha estat xuliiiiissima. Potser ha fet una mica de caloreta, però prou. Admiro les persones que sempre saben veure el vas mig ple. Nosaltres, a la haima, patim fins que no arriba l'Andrés. L'aplaudim. Arriba fet pols i amb els peus destrossats. Però és molt fort mentalment i no abandonarà. La resta de la haima no deixarà ni que li passi pel cap. El

Continua a la propera revista...

Els camells escombra seguint els darrers

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES AIGUA I LLUM

Josep Solà Muñoz

Telèfon 696 342 239

Bailén, 9, 1r 2a - 08242 MANRESA

Camins Grup

**Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Prevenió de Risc Laborals
Auditoria
Agents Financers**

ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
Tel. 93 804 1000 • Fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com

Ascensió al pic de l'Aneto

Havia acabat el Batxillerat superior i l'examen de revàlida al juny i tenia 17 anys. Havia estat un curs molt dur, de molt treball, però les notes van ser mitjanes, ni massa altes ni massa baixes, per anar tirant. La sorpresa va ser en veure el resultat de la revàlida en la prova de ciències (matemàtiques, física i química) van ser d'un notable alt, les segones més altes del curs, només em va guanyar el més savi de la classe, en Jaume Mussons. Vaig quedar satisfet, al menys amb allò es reflectia el treball fet durant el curs. Els estudiants d'avui dia no tenen idea de l'esforç que significava l'examen de revàlida de sisè després de 6 anys que durava el batxillerat, dividit en dos graus elemental i superior. I m'ho vaig treure d'una tacada, el curs i l'examen de la famosa revàlida. Em creia guanyador de mèrits importants i el meu pare conscient d'això em va obsequiar amb la imperiosa necessitat de treballar d'aprenent en una empresa d'electricitat durant els mesos d'estiu (excepte les tres setmanes de vacances). Va ser una boníssima recompensa, doncs instal·lar els llums del carrer Bruc d'Igualada en ple mes de juliol en un noi no acostumat a passar-se moltes hores dret i amb la calor estiuenca, em va fer perdre quilos de pes, en va anar bé per estilitzar-me.

Llavors, més que mai, davant de la perspectiva de l'estiu que se'm presentava, volia donar-me a mi mateix un premi per l'esforç fet durant el curs que acabava de passar. Vaig explorar diverses possibilitats i amb l'anunci del primer campament de la UEC a la Vall del Mulleres, a costat de l'Hospital de Viella se'm va obrir el cel, podia donar sortida a la meua vena excursionista i així ho vaig fer. La UEC era una entitat nova que havia nascut a Igualada no feia massa temps i l'assistència al primer campament d'estiu organitzat per l'entitat en va fer viure una experiència molt viva a la meua joventut. Recordo les cançons cantades en la vesprada prop del foc de camp amb la guitarra del Rafel Vilarrubias i la excel·lent veu de la Mercè, la seva parella, cantant la sentimental cançó del Vell esmòquing cobert per la neu. Recordo les truites d'espínacs salvatges segons ordres i instruccions del Paco

i la Carmeta. Però sobretot recordo i recordaré per sempre l'amistat nascuda a l'escalfor del campament amb un malaurat amic: Es deia Raül Rodríguez (va morir de leucèmia al final de l'any següent), ell em va animar a fer una gran excursió al pic de l'Aneto pujant primer un tres mil, el Mulleres. Va ser una proesa per a la qual no estava jo massa entrenat. Vam sortir molt de matí del campament i per aperitiu vam començar a pujar al pic de Mulleres que presideix la vall (uns 3030 m). Una ascensió dura; al cap de moltes hores, jo recordo 5 o 6, vam arribar al cim, érem una colla nombrosa i havíem de parar per esperar els endarrerits. La vista impressionant de tot el massís de l'Aneto i Maladetes eren el premi a l'esforç fet per arribar al pic Mulleres. L'enorme i espectacular serralada de l'Aneto es va mostrar desafiant a la nostra vista, jo diria que em vaig posar a tremolar, doncs veia el senyor dels Pirineus al fons i sabia que en el programa hi havia l'ascensió al seu cim l'endemà mateix. Vam davallar del pic de Mulleres per l'altra banda, en direcció al refugi de la Renclusa, després d'una baixada accidentada en una pala de gel fent la bruixa i per sort no em vaig trencar el cap de miracle. Seguint camí cap al refugi a menys d'una hora per arribar-hi, una noia del grup de 10 o 12 persones que anàvem, va caure extenuada, portàvem gairebé 12 hores caminant. Vam haver de fer una llitera per portar-la. Encara hi havia de guarda al refugi el famós Sr. Abdias anomenat León del Aneto, ell va agafar el timó de la situació i va dir: Esta chica tiene que dormir muchas horas para recuperarse, i d'aquesta manera ho va fer: 24 hores seguides de dormir i un bon dinar la van posar nova.

Nosaltres vam arribar també fets pols. Un bon sopar i a dormir, no quedaven recursos físics per gaire històries. L'endemà al matí, a les 6 hores, el guarda amb cops a les portes de les habitacions ens va despertar cridant amb veu gruixuda: Aneto, Aneto, i un grup de 7 persones -la resta es va quedar al refugi descansant- vam començar la primera ascensió al tres mil més alt dels Pirineus, el Pic de l'Aneto. Vam arribar al cim sense contratemps, va ser la primera estrena de grampons que vaig fer. A la baixada cap, les 4 de la tarda, vam retornar devastats

al refugi. Aquella nit el sopar va ser excel·lent, millor que el primer dia, a la nit la son profunda ens va reeixir totalment, doncs l'endemà el grup que vam pujar l'Aneto vam tornar a la Vall d'Aran pel Port de la Picada i la vall de l'Artiga de Lin, arribant a la vesprada al poble de les Bordes, ja en plena Vall d'Aran. Allà vam dormir en una casa que ens va donar aixopluc, i sopar el que ens quedava a la motxilla. L'endemà al matí, era el quart dia des que vam sortir del campament, també a peu xano xano caminant en direcció Viella. Prop de la vila vam agafar un taxi -ja no podíem més- li vam dir al xofer que ens travessés el túnel i ens deixés a la boca Sud, on teníem el campament. A la nostra esquena una esgotadora ruta de 4 dies i dos tres mils s'havia acabat, contents i satisfets arribàvem al campament base.

Una descomposició em va deixar al campament anorreat tres dies, fruit de l'esgotament sofert. L'arròs bullit i les excel·lents atencions de l'amic Farrés em van deixar nou. Tip de caminar, vaig decidir tornar cap a casa una setmana abans d'acabar el campament. Vaig agafar l'Alsina Graells més content que mai, m'havia provat a mi mateix. En el retorn -en el seient del meu costat- vaig conèixer una noia barcelonina, em va anar molt bé, doncs com a l'octubre començava a estudiar a Barcelona ja vaig tenir amiga amb qui sortir. Era una noia escolta molt ferma i maca, jo era jove i volia aprofitar el temps, no entenc què va veure ella en mi, doncs anava espel·lofat, no gaire net, amb barba d'una setmana i tampoc gens ben pentinat. Misteris de la vida!

Cim Aneto 1964

D'esquerra a dreta posats drets
Pere Fàbregas; Joan Farrés; Josep Maria Esteban;
Jaume Valldaura; Raül Rodríguez; Jordi Florensa
Assegut a primera fila: Galo Ball i Ratés

En l'anterior crònica d'aquesta sèrie potser premerem una mica massa l'accelerador i ens vam deixar endarrera uns quants esdeveniments que mereixen, sens dubte, l'espai que els correspon en aquesta història.

Un d'ells, el "Campament d'Estiu", tingué lloc entre el 26 de juliol i el 9 d'agost, al bell paratge denominat planell de Boaví, Ribera de Cardós, amb un total de 114 participants repartits en 7 rulots, 13 tendes tipus xalet i 8 tendes canadenses.

El 26 de juliol, en Jordi Gili, Pere Prat i Rafel Vilarrubias, escalaren la cara oest del Naranjo de Bulnes, via Rabadà – Navarro, que en aquells temps era considerada com una escalada d'extrema dificultat.

Pel mes d'agost, en el decurs del que denominaren "Vacances als Alps 1981", en Rafel Vilarrubias i dos companys van efectuar l'ascensió del l'Aiguille Verte pel couloir Coutourier i l'Aiguille du Pigne, per la via Vaucher.

I tanmateix la Dent du Geant per part d'en Rafel Vilarrubias, Pere Prat, Jordi Gili i Rosa M. Gili.

Sens dubte una sèrie de fites remarcables dintre de l'alpinisme igualadí.

Tot just constituïda la nova Junta Directiva, que se li començaren a presentar propostes per a noves activitats: en Manel Mateu i Ratera plantejà la possibilitat de presentar un documental cinematogràfic sobre l' "Expedició Catalana al Ama - Dablam", en el suposat que l'Entitat tingués interès en organitzar-ho; l'Antoni Bragues s'oferí per organitzar un Curset d'Esquí Alpí infantil per a nens i nenes d'entre 7 i 14 anys; en Jan Baliu proposà organitzar un curset de Geografia Física de Catalunya; i l'Antoni Mateu Vives avançà que entre un grup d'amics estaven estudiant la possibilitat d'organitzar un concert de música a la balma dels francesos, a Can Solà de la Roca.

La versió cinematogràfica de l' "Expedició Catalana al Ama-Dablam" filmada sobre el terreny per l'experimentat alpinista català Jordi Pons es presentà el dijous dia 10 de desembre al Cercle Mercantil amb una més que notable concurrència de públic.

En la reunió de Junta del dia 8 de desembre es va concretar el programa del Curset d'Esquí Infantil per a nens i nenes de 7 a 14 anys. Les classes teòriques es farien els dies 29 i 30 de desembre, al local social i les pràctiques els dies 1, 2 i 3 de gener a les pistes de Soldeu (Andorra).

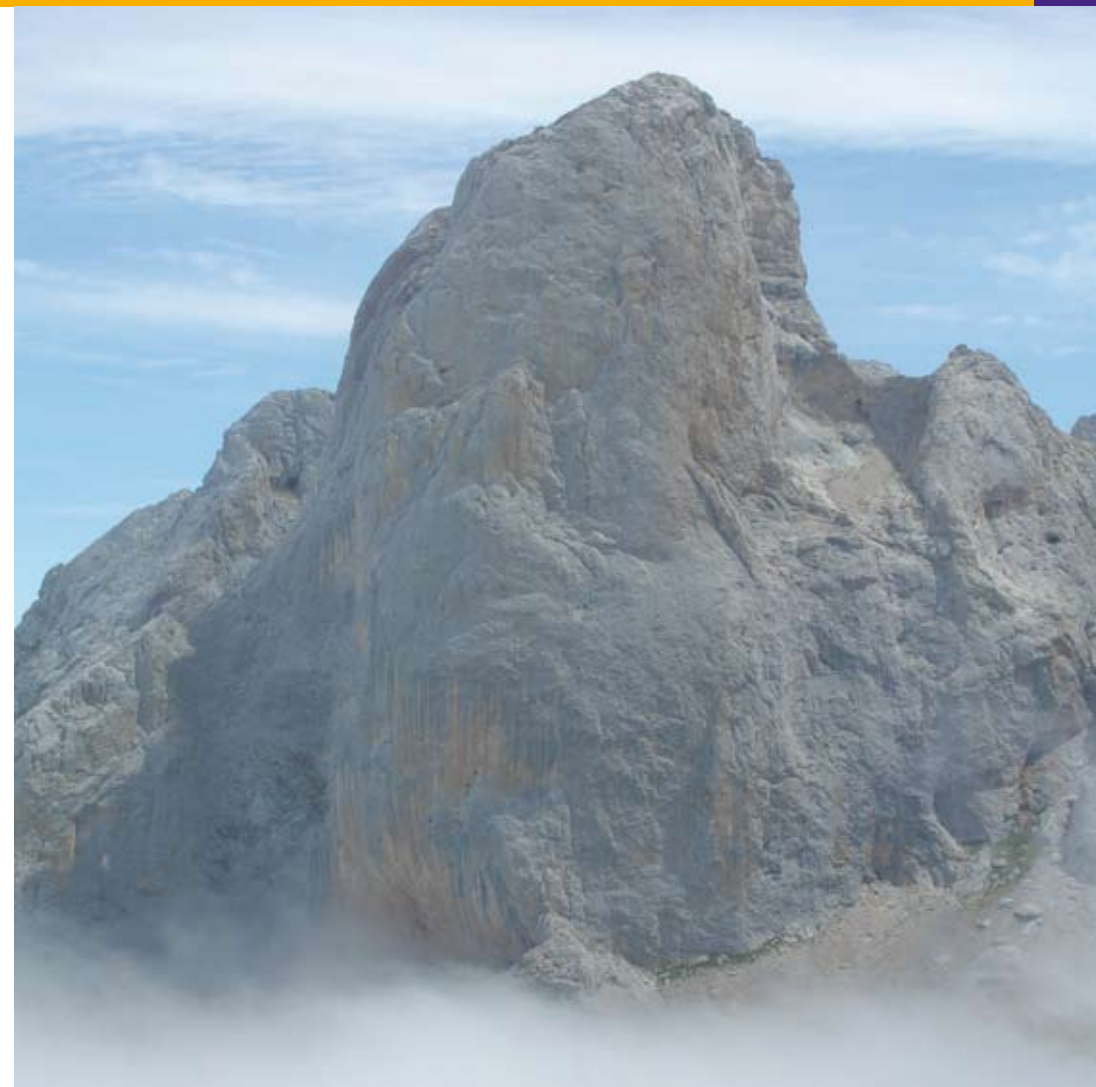
Com cada any, en apropar-se les festes nadalenques, es va fer una excursió als Mollons per tal d'instal·lar al cim de la Mare de Déu, el Pessebre dels muntanyencs, obra d'en Santi Berenguer, el qual rebé innumbrables felicitacions per l'encert i bon gust de la realització.

A la reunió de Junta del dia 29 de desembre s'informà que en el decurs de la setmana anterior algun brètol va destruir totalment el Pessebre que s'havia instal·lat als Mollons les vigílies de Nadal. En Santi Berenguer es comprometé a construir-ne un d'idèntic i col·locar-lo al mateix lloc cada diumenge al matí de 9 a 2.

1982

Els dies 2, 3 i 4 de gener, a les pistes de Soldeu (Andorra), tingueren lloc les classes pràctiques del I Curset d'Esquí Infantil. L'estada es féu al Casal de colònies de Sant Cerni (Canillo), i l'ensenyament fou a càrrec de monitors de la UEC-Anoia. Aquest curset va deixar molt bon record, tant en la quitxalla (21 entre nens i nenes) com en els monitors. Aquesta activitat comptà amb el suport de l'Ajuntament d'Igualada,

Tanmateix a començament d'any, aparegueren a "Igualada, periòdic de l'Anoia" diverses notes de premsa en relació a la destrucció del Pessebre als Mollons. Presentem com a exemple una carta signada per "Maria", publicada a la secció "Vostè opina", que deia, entre altres coses, "Hem pujat als Mollons de La Pobla de Claramunt per visitar (i dibuixar, els més petits) el bonic pessebre que en aquestes dates cada any hi instal·la la UEC d'Igualada, i ja pel camí, una família que en baixava ens ha dit que no li trobaríem, que algú se l'havia endut ... Segurament el "desgraciat" que ha fet això s'haurà fet un tip de riure, en veure la cara de sorpresa i enuig de tots els que anàvem arribant a dalt, que en aquest assolit matí de

El Naranjo de Bulnes

Sant Esteve hem estat bastants ... De debò que fa vergonya pertànyer a un país tan incivilitzat. Com podríem millorar-lo?"

En el XVIII Curset d'Esquí Alpí, que es desenvolupà en el decurs del mes de gener, hi participaren uns 125 cursetistes.

El dia 25 de febrer, a la sala d'actes de l'Entitat, en Xavier Badia i Cardús, professor de Geografia de l'Institut "Pere Vives Vich", parlà sobre el "El relleu i la seva formació", primera lliçó del Curset d'Introducció a la Geografia física de Catalunya que tingué continuació en setmanes posteriors

amb "Les unitats de relleu de Catalunya", "La xarxa hidrogràfica", "El clima a Catalunya" i "Les principals zones de vegetació".

Resultats del XV Campionat d'Esquí d'Igualada <Trofeu Drac Esports>

Sènior masculí

1 · Joan Vidal.

1er. absolut Trofeu Drac Esports.

2 · Jordi Gili.

3 · J. Vidal Reinoso.

Sènior femení

- 1 · Dolors Riba.
- 2 · Juliana Pons.
- 3 · Isabel Miquel.

Infantil masculí

- 1 · Francesc Fàbregas.
- 2 · Roger Vidal.

Infantil femení

- 1 · Mariona Florensa.
1era. absoluta Trofeu Drac Esports.
- 2 · Laura Pons.

Veterans masculí

- 1 · Rafael Vilarrubias.
- 2 · Joan Vives.
- 3 · M. Vaqués.

Debutants masculí

- 1 · Jordi Macià.
- 2 · Jaume Jorba.

Debutants femení

- 1 · M. Prats.
- 2 · Dolors Fàbregas.
- 3 · Sandra Fàbregas.

Una vegada més, organitzat per la UEC- Anoia i Esquí Club Soldeu, el diumenge 28 de febrer, es va celebrar a Soldeu (Amdorra) el tradicional Carnestoltes a la neu, amb notable assistència d'igualadins.

Igaladins foren els guanyadors dels primers premis a l'eslàlom paral·lel i al concurs de disfresses.

Organitzat per la Conselleria de Cultura i Esports del Molt Il·lustre Ajuntament d'Igualada, tingué lloc la nit del dia 27 de març, la VIII Edició de la Festa de l'Esport, en el decurs de la qual, Antoni Vilaseca, Josep M. Solà, Albert Teixé i Joaquim Bertran, foren guardonats per la seva participació en l'expedició Spitzberg.

Entre el 6 i 13 de juny tingué lloc la Setmana de l'Excursionista, amb el següent programa:

- Dia 6. Sortida d'Igualada a Montserrat, a peu.
- Dia 9. Presentació a Igualada de la Expedició Catalana a l'Everest.
- Dia 11. Presentació del Curs d'Escalada en roca.

Dies 12 i 13. Acampada a Sant Magí de Brufaganya.

El dia 9 de juny, la Sala d'actes de la Biblioteca de "la Caixa" fou insuficient per encabir la gent que va assistir a la presentació de l'Expedició Catalana a l'Everest 1982. Entre els membres de l'expedició hi figurava el Dr. Manuel Mateu i Ratera, metge igualadí, soci de la nostra entitat i actiu divulgador de les activitats de muntanya, a través de la columna "Fent Camí", que publicava regularment al periòdic "Igualada".

Del 25 de juliol al 8 d'agost es muntà el Campament d'Estiu a l'indret conegut com Selva Plana, a zona de Panticosa, (Pirineu Aragonès). En total hi participaren 125 acampadors, alguns dels quals efectuaren interessants ascensions a diversos cims de la zona.

Les notícies sobre l'Expedició Catalana a l'Everest, foren les protagonistes preferents de tota la informació excursionista que aparegué a la premsa local des del comiat dels expedicionaris, el dia 16 de juliol, fins el seu retorn a mitjans de novembre. El Dr. Manuel Mateu i Ratera, metge de l'expedició, fou qui de forma periòdica lliurà una llarga sèrie d'interessants cròniques de les vicissituds de l'expedició, que s'anaren publicant al periòdic "Igualada".

A l'Assemblea de Socis celebrada el dia 15 d'octubre, es donà compte que, a petició dels interessats, causaven baixa de la Junta Directiva el secretari Sr. Rafael Tort i el vocal de muntanya Sr. Antoni Mateu. Passaren a ocupar aquests càrrecs els senyors Miquel Bernadí i Miquel Moya, respectivament.

Fins a final d'any les activitats portades a terme foren la tradicional castanyada al Mas del Tronc, un sopar de germanor al Local Social en que es passaren diapositives i pel·lícules del Campament d'Estiu a Panticosa i la portada del Pessebre als Mollons.

A la darrera reunió de Junta de l'any, el dia 21 de desembre, el vicepresident, Sr. Francesc Fabregas, presentà la seva dimissió al no estar d'acord amb el preu que es volia fixar pels abonaments de la temporada d'esquí.

Corredoria d'assegurances

Serveis per l'empresa

Assegurem un tracte *personal* i professional

av. Balmes 13, 1^a
08700 Igualada, Barcelona

Apt. Correus 366

t 93 803 25 66

f 93 803 20 58

comercial@assegurancesguma.com

Horari d'oficines de dilluns a divendres de 9 del matí a 7 de la tarda

www.assegurancesguma.com

Servei 24 hores > 607 25 66 00

OFICINES ASSOCIADES > **ALICANTE >** Alcoy - Alicante - Elche - **ALMERÍA >** Almería - **BARCELONA >** Badalona - Barcelona - Igualada - Manresa - Ripolllet - Sant Cugat del Vallès - **CANTABRIA >** Reinosa - **GUIPÚZCOA >** Elgoibar - **HUESCA >** Binefar - **IBIZA >** Santa Eulàlia - **LOGROÑO >** Logroño - **MADRID >** Alcalá de Henares - Madrid - Móstoles - **MURCIA >** San Javier - **PAMPLONA >** Pamplona - **PONTEVEDRA >** Villagarcía de Arosa - **SANTADER >** Santander - **TARRAGONA >** Reus - **TERUEL >** Teruel - **VALENCIA >** Massanassa - Sedavi - Valencia - **ZARAGOZA >** Zaragoza - **ANDORRA >** Santa Coloma